

Перфектният мъж

Линда Хауърд

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

*Огромни благодарности на сержант
Хенри Пиеховски от полицейското управление
на Уорен, Мичиган за търпеливите и весели
отговори на всички мои въпроси. Той
приемаше телефонните ми обаждания,
отделяше от времето си, и направи всичко
възможно да е сигурен, че разбирам всичко
правилно. Всичко грешки са изцяло мои.
Благодаря ви, сержант.*

Пролог

Денвър, 1975

– Това е абсурдно! – Стискайки толкова силно чантата си, че кокалчетата ѝ бяха побелели, жената погледна през бюрото към директора на училището. – Той каза, че не е докосвал хамстера, моето дете не лъже. Това е скандално!

Дж. Кларънс Косгроув беше директор на основно училище Елингтън от шест години и учител – двадесет години преди това. Беше свикнал да се справя с гневни родители, но високата, мършава жена, седяща пред него и детето стоящо, толкова спокойно до нея, го изнервяха. Мразеше да използва жаргон, но те бяха особняци. Макар да знаеше, че си е хабене на усилия, той се опита да я убеди.

– Има свидетел...

– Госпожа Уиткомб го е нарочила, за да каже таково нещо. Корин никога, никога не би наранил хамстер, нали миличък?

– Не, майко. – Гласът беше почти нечовешки сладък, но очите на детето бяха студени и немигащи, докато гледаха към господин Косгроув, сякаш претегляха ефекта от отрицанието върху него.

– Видяхте ли, казах ви! – извика жената победоносно.

Господин Косгроув опита отново.

– Госпожа Уиткомб...

– ...не харесва Корин от първия учебен ден. Тя е тази, която трябва да разпитвате, не моето дете. – Устните на жената изтъняха от гняв. – Преди две седмици говорих с нея за мръсотииите, с които пълни главите на децата и ѝ казах, че дори да не мога да контролирам какво говори пред другите ученици, категорично не желая да приказва за – стрелна с поглед Корин – с-е-к-с на моето дете. Заради това тя си отмъщава.

– Госпожа Уиткомб има отлично досие на учител. Тя не би...

– Прави го! Не ми казвайте какво не би сторила тази жена, след като очевидно го прави! Не бих се учудила, ако тя самата е убила хамстера!

– Хамстерът бе собственият ѝ домашен любимец, който бе донесла в училище, за да научи децата на...

– Все пак може да го е убила. Мили Боже, това е било просто един голям плъх – презрително каза жената. – Не разбирам за какво е цялата тази врява, дори ако Корин го е убил, което той не е направил. Той е тормозен, *тормозен*, и аз няма да го позволя. Или вие ще се погрижите за тази жена, или аз ще го сторя!

Господин Косгроув свали очилата си и уморено избърса стъклата, само за да има какво да прави, докато се опитваше да намери начин, чрез който да неутрализира отровата на тази жена, преди да е съсипала кариерата на един добър учител. Дискусията с нея беше изключена; досега не му беше позволила да завърши нито едно изречение. Погледна към Корин; детето все още го наблюдаваше с ангелско изражение на лицето, в пълно противоречие с тези студени очи.

– Мога ли да говоря с вас насаме? – попита той майката.

Тя изглеждаше объркана.

– Защо? Ако мислите, че може да ме убедите, че скъпият ми Корин...

– Само за момент – прекъсна я, прикривайки лекия прилив на задоволство, че този път я прекъсва той. Съдейки по изражението ѝ, на нея това изобщо не ѝ хареса. – Моля ви – прибави, макар почти да беше преминал границата на учтивостта.

– Добре тогава – неохотно се съгласи тя. – Корин, скъпи, излез отвън. Застани точно до вратата, където мога да те виждам.

– Да, майко.

Господин Косгроув стана и решително затвори вратата зад детето. Тя изглеждаше разтревожена от този обрат на нещата, да не може да вижда детето си и наполовина стана от стола си.

– Моля ви – каза отново директора. – Седнете!

– Но Корин...

– ...ще бъде добре. – Още едно прекъсване в негова полза, помисли си директорът. Зае мястото си, взе една химикалка и заудря с нея по настолния си бележник, докато се опитваше да намери дипломатичен начин да повдигне проблема. Няма достатъчно дипломатичен начин за тази жена, осъзна той и реши да кара направо.

– Някога обмисляли ли сте да получите помощ за Корин? Добър детски психолог...

– Да не сте луд? – изсъска тя, лицето ѝ се изкриви от внезапната ярост, когато се изправи на крака. – Корин не се нуждае от психолог! Няма нищо нередно с него. Проблемът е в онази кучка, не в моето дете. Трябваше да се сетя, че тази среща е загуба на време и ще вземете нейната страна.

– Искам това, което е най-добро за Корин – отвърна

директорът, успявайки да запази гласа си спокоен. – Хамстерът е просто последният инцидент, не първият. Има модел на обезпокоително поведение, който излиза извън пакост...

– Другите деца му завиждат – обвини тя. – Знам как малките копеленца го тормозят и онази кучка не прави нищо, за да ги спре или да го защити. Той ми споделя всичко. Ако си мислите, че ще му позволя да остане в това училище, за да бъде преследван...

– Права сте – съгласи се любезно господин Косгроув. На таблото с резултатите нейните прекъсвания надвишаваха неговите, но това беше по-важно. – На този етап друго училище вероятно ще бъде най-доброто решение. Корин не пасва тук. Мога да ви препоръчам няколко добри частни училища...

– Не си правете труда – отсече тя, докато отиваше към вратата. – Не мога да си представя защо си мислите, че ще се доверя на препоръките ви. – С този изстрел на раздяла, рязко отвори вратата и сграбчи Корин за ръката.

– Хайде, миличък. Никога няма да се наложи да се върнеш отново тук.

– Да, майко.

Господин Косгроув застана до прозореца си и загледа как двойката влиза в стар понтиак с две врати, жълт с кафяво-ръждиви петна избили на предния ляв калник. Беше решил неотложният си проблем да защити госпожа Уиткомб, но много добре осъзнаваше, че по-голямата беда току-що бе излязла от офиса му. Бог да помага на преподавателите в училището, където Корин се озовеше. Може би, някъде, някой ще се намеси и ще накара Корин да се замисли, преди да се случат прекалено много беди... освен ако не беше вече

твърде късно.

Навън, в колата, жената шофираше в сковаваща, яростна тишина докато не се озоваха отвъд полезрението на училището. Спря на знак стоп и без предупреждение зашлеви Корин толкова силно, че главата му се удари в прозореца.

– Ти малко копеле – изсъска тя през стиснати зъби.
– Как смееш да ме унижаваш така! Да бъда викана в кабинета на директора и да ми се говори сякаш съм някой идиот. Знаеш какво ще получиш, когато се приберем вкъщи, нали? Нали? – изкрещя тя последната дума към него.

– Да, майко. – Лицето на детето беше безизразно, но в очите му светеше нещо, почти можеше да се нарече очакване.

Тя сграбчи кормилото с две ръце, сякаш се опитваше да го удуши.

– Ти ще си перфектен, дори да се наложи да те набия заради това. Чуваш ли ме? Моето дете ще бъде перфектно.

– Да, майко – съгласи се Корин.

Уорън, Мичигън, 2000г.

Джейн Брайт се събуди в лошо настроение.

Съседът ѝ, паразитът на съседството, току-що шумно се беше прибрал у дома, в три часа сутринта. Ако колата му имаше шумозаглушител, той много отдавна беше престанал да функционира. За нещастие, спалнята ѝ беше от същата страна на къщата, където бе неговата алея; дори да притиснеш възглавницата върху главата си не можеше да блокира звука от осемцилиндровия понтиак. Мъжът затръшна вратата на колата, светна лампата над вратата за кухнята (която по някакъв дяволски план беше поставена да свети директно в очите ѝ, ако лежеше с лице към прозореца, което беше точно така), остави мрежата да се затръшне три пъти, когато влезе вътре, излезе отново няколко минути по-късно и пак влезе, и очевидно забрави за лампата над вратата, защото няколко минути по-късно светлината в кухнята изгасна, но проклетото осветление над външната врата остана включено.

Ако знаеше за съседа си, преди да купи къщата, никога, никога нямаше да доведе докрай сделката. За двете седмици, през които живееше тук, той собственовръчно беше успял да разруши цялата радост, която тя бе почувствала при покупката на първата си къща.

Той беше пияница. *Защо не можеше да бъде весел пияница?* зачуди се тя кисело. Не, трябваше да е навъсен, противен пияница, от типа, заради когото се страхуваше да пусне котката навън, когато мъжът си беше у дома. Бубу не изглеждаше особено като котка, дори не беше неин, но майка ѝ го обичаше, така че Джейн не искаше да му се случи нещо докато временно се грижеше за него. Не би могла да погледне майка си в лицето, ако родителите ѝ се върнеха от мечтаната си ваканция да обиколят Европа за шест седмици и намереха, че Бубу е мъртъв или липсва. Така или иначе съседът ѝ вече имаше зъб на бедния Бубу, защото беше намерил следи от лапи по предното стъкло и капака на колата си. От начина, по който беше реагирал, човек би си помислил, че кара нов ролс, а не десетгодишен понтиак с увиснала предна и задна броня. С нейния късмет, тръгваше за работа по същото време като него; поне така беше предположила. Вече мислеше, че вероятно отива да си купи още пиячка. Ако изобщо работеше, то имаше много странно работно време, защото досега не бе успяла да определи някакъв модел на излизанията и прибиранията му.

Във всеки случай се беше опитала да бъде мила в деня, в който бе забелязал отпечатъците от лапи; дори му се беше усмихнала, което като се има предвид как ѝ се беше сопнал, защото партито ѝ по случай настаняването ѝ го беше събудило – в два следобяд! – беше истински подвиг от нейна страна. Но мъжът не беше обърнал никакво внимание на усмивката ѝ, предлагаща примирие, вместо това беше изскочил от колата почти веднага след като задникът му бе докоснал седалката.

– Госпожице, какво ще кажете да държите прокле-

тата си котка далеч от колата ми!

Усмивката замръзна на лицето ѝ. Джейн мразеше да хаби усмивка, особено за небръснат кретен с кръвясали очи и отвратителен характер. Няколко унищожителни коментара изскочиха в ума ѝ, но ги преглътна. Все пак беше нова в квартала и вече бе подходила зле с човека. Последното, което искаше, бе да води война с него. Реши още веднъж да даде шанс на дипломацията, макар че очевидно не беше свършила работа по време на партито.

– Съжалявам – отвърна тя, запазвайки гласа си равен. – Ще се опитам да не откъсвам очи от него. Грижа се за Бубу вместо родителите ми, така че няма да бъде тук за дълго. – Само още пет седмици.

Той бе изръмжал някакъв неясен отговор преди да се върне обратно в колата, след което беше изфучал, а мощният двигател буботеше като гръмотевица. Джейн изправи глава и се заслуша. Купето на понтиака изглеждаше отвратително, но моторът вървеше идеално. Имаше много коне под капака. Дипломацията очевидно не работеше при този мъж.

А сега, ето го него, будещ целият квартал в три сутринта с гърмящата си кола. Несправедливостта в ситуацията, след като ѝ се беше развикал, че го е събудила по средата на деня, я подтикна към желанието да отиде до къщата му и да задържи пръста си върху звънеца, докато той не се събуди толкова, колкото всички останали.

Имаше само един малък проблем. Малко се страхуваше от него. Това не ѝ харесваше; Джейн не беше свикнала да отстъпва пред никого, но този мъж я караше да се чувства несигурна. Дори не знаеше името му, защото и двата пъти, в които се бяха видели, не бяха от

типа: „здравей, името ми е еди-как си“. Всичко, което тя знаеше бе, че той има вид на грубиянин и изглежда да не се задържа на редовна работа. В най-добрия случай беше пияница, а те можеха да са подли и разрушителни. В най-лошия – беше замесен в незаконна дейност, което добавяше опасност към списъка. Беше голям, мускулист мъж с тъмна коса, подстригана толкова късо, че изглеждаше почти с обръсната глава. Всеки път, когато го видеше, имаше вид все едно не се е обръснал два или три дни. Добавяйки кръвясалите очи и гадния характер, тя реши, че е пияница. Фактът, че мъжът бе голям и мускулист само увеличаваше безпокойството ѝ. Кварталът ѝ се бе сторил така надежден, но тя не се чувстваше в безопасност с този мъж за съсед.

Недоволна от себе си, Джейн стана от леглото и дръпна надолу щорите на прозореца. През годините се беше научила да не закрива прозорците си, защото алармата на часовника можеше и да не я събуди, но слънчевата светлина винаги успяваше. Зората беше по-добра от всеки стържещ звук, който да я изкара от леглото. След като бе намерила няколко пъти будилника си разбит на земята, беше предположила че я е разбудил достатъчно, за да го атакува, но не и за да я събуди напълно.

Сега системата ѝ включваше прозиращи пердета вместо щори; с тях никой не можеше да вижда вътре освен ако осветлението не бе включено и вдигаше щорите само след като изключеше лампите за през нощта. Ако закъснееше за работа днес, щеше да е по вина на съседа ѝ, затова че я беше принудил да разчита на будилника вместо на слънцето. Препъна се в Бубу по обратния път към леглото. Котката отскочи с учудено мяукане, а Джейн беше дяволски близо до това да по-

лучи сърдечен удар.

– Исусе! Бубу, изкара ми акъла.

Не беше свикнала да има домашен любимец вкъщи и винаги забравяше къде стъпва. Защо майка ѝ бе поискала тя да гледа котката, вместо Шели или Дейв, беше необяснимо за нея. И двамата имаха малчугани, които щяха да си играят с Бубу и да го забавляват. След като училището бе приключило заради лятната ваканция, означаваше, че някой си е у дома и в двете къщи почти през целия ден, всеки ден. Но, нееее. Джейн трябваше да пази Бубу. Без значение, че е сама и на работа пет дни в седмицата и не бе свикнала да се грижи за домашен любимец. Така или иначе, ако имаше животно, нямаше да е като Бубу. Той беше в период на котешко цупене след преживяната кастрация и изкарваше чувството си на безсилие върху мебелите. Само за една седмица беше разръфал дивана до такова състояние, че трябваше да го носи за претапициране. И Бубу не я харесваше. Харесваше я достатъчно, когато си е у тях и се примъква, за да го галят, но изобщо не желаше да е в нейната къща. Сега, всеки път, когато тя искаше да го помилва, той извиваше гръб и ѝ съскаше.

На всичко отгоре Шели ѝ беше ядосана, защото майка им беше избрала Джейн да се грижи за скъпоценния ѝ Бубу. Все пак Шели беше по-голямата и очевидно по-улегналата. Нямаше смисъл майка им да избира Джейн, която от своя страна се беше съгласила със сестра си, но това не облекчи наранените чувства на Шели. Не, за капак на всичко, Дейвид, който бе с година по-малък от Шели, също ѝ беше ядосан. Не заради Бубу; Брат ѝ беше алергичен към котки. Разгорещи се, защото баща им остави безценната си кола в нейния гараж – което означаваше, че тя не може да

паркира там, след като помещението беше единично и беше дяволски неудобно. Искаше ѝ се Дейвид да бе получил проклетата кола. Искаше ѝ се баща им да я беше оставил в собствения си гараж, но го беше дострашало да я лиши от грижи за шест седмици. Джейн разбираше притеснението му, но не схващаше защо трябва да се грижи и за котката и за колата. Шели не разбираше ситуацията с котката, Дейвид не разбираше ситуацията с колата, а тя не разбираше и двете. Така че и брат ѝ и сестра ѝ ѝ бяха ядосани, Бубу систематично разрушаваше дивана ѝ, беше ужасена, че нещо ще се случи на колата на баща ѝ, докато е в гаража ѝ и съседът ѝ, пияница, правеше живота ѝ невъзможен.

Боже, защо изобщо си беше купила къща? Ако си беше останала в апартамента, нищо от това нямаше да се случи, защото нямаше да има гараж, а там не се допускаха домашни животни. Но тя се беше влюбила в квартала, с неговите къщи в стила на четиридесетте години на двадесети век и съответно ниската цена. Беше видяла хубава смесица от хора; от млади семейства с деца до пенсионери, които биваха посещавани от семействата си всяка неделя. Някои от старите хора в действителност стояха на верандите си през хладните вечери, махайки на преминаващите, а децата играеха в дворовете, без да се притесняват от престрелка. Трябваше да провери всичките си съседи, но на пръв поглед кварталът изглеждаше като приятен, безопасен район, в който да живее сама жена, а тя бе развълнувана да намери хубава, солидна къща на такава ниска цена.

Понеже мислите за съседи ѝ шяха със сигурност да ѝ попречат да заспи отново, Джейн сви ръце зад главата си и се втрени в тъмния таван, докато обмисляше всички неща, които искаше да направи с къщата. И

кухнята и банята имаха нужда от модернизирание, което си беше голямо обновление и нещо, което не беше готова да поеме финансово. Но нова боя и нови капаци на прозорците биха били добър начин за подобрене на външния вид. А имаше и желание да събори стената между дневната и трапезарията, за да отвори пространство. Трапезарията щеше да изглежда повече като ниша, отколкото като отделна стая с арка, която можеше да боядиса с една от онези бои, имитиращи камък, така че да наподобява скала...

Джейн се събуди от дразнещото бипкане на будилника. Поне този път проклетото нещо я беше събудило, помисли си, докато се завърташе, за да спре алармата. Червените числа, светещи към нея в сумрачната стая, я накараха да премигне и да погледне отново.

– О, по дяволите – изстена тя отвратено, докато скачаше от леглото. Шест и петдесет и осем; алармата беше пищяла почти час, което означаваше, че е закъсняла. Много.

– Проклятие, проклятие, проклятие – мърмореше, докато влизаше под душа и когато минута по-късно изскочи оттам. Докато миеше зъбите си, тя се втурна към кухнята и отвори консерва с храна за Бубу, който вече седеше до купичката си и я гледаше.

Изплю се в мивката и пусна водата, за да отмие пастата за зъби.

– От всички дни, защо в този не скочи на леглото, когато огладня? Не, днес си решил да чакаш и сега нямам време да закузвам.

Бубу даде вид, че не го е грижа дали е яла или не, след като той има храна. Джейн се втурна обратно в спалнята, бързо се гримира, сложи си обици и часовник на ръката, после грабна дрехите, които винаги об-

личаше, когато закъсняваше, защото не трябваше да се тревожи за тях: черни панталони и бяла копринена блуза, а върху нея шикозно червено сако. Напъха краката си в обувки, грабна чантата си и излезе през вратата. Първото нещо, което видя, беше дребничката сивокоса дама, която живееше от другата страна на улицата, да изхвърля боклука си. Беше ден за приблиране на боклука.

– По дяволите, проклетие, мамка му и всички онези думи – мърмореше Джейн под носа си, когато се завъртя и втурна обратно в къщата. – Опитвам се да се въздържа от ругаене – сонна се тя на Бубу, докато вдъдеше торбата с боклук от кофата и връзваше връзките – но ти и господин „*Приятен характер*“ правите това невъзможно.

Бубу ѝ обърна гръб.

Джейн изхвърча отново от къщата, спомни си, че не е заключила вратата и се върна обратно, после повлече големия боклук към металния контейнер до бордюра и постави сутрешното жертвоприношение вътре, върху другите две торби, които вече бяха там. За пръв път не се опитваше да е тиха; надяваше се да събуди невнимателния кретен в съседство.

Изтича обратно до колата си, черешово-червен dodge Вайпър, който обичаше и само като предпазна мярка, когато запали двигателя, форсира няколко пъти преди да тръгне назад. Колата се изстреля и със страшен трясък се сблъска с кофата ѝ за боклук. Последва още един трясък, когато кофата се блъсна в тази на съседа ѝ и я събори, изпрацайки капака да се търкаля надолу по улицата. Джейн затвори очи и положи глава на кормилото... нежно; не искаше да получи мозъчно сътресение. Макар че може би трябваше да си докара

такова; тогава поне нямаше да се притеснява да отиде навреме на работа, което сега беше физически невъзможно. И все пак не изруга; единствените думи, които ѝ дойдоха на ум, бяха такива, каквито наистина не искаше да използва.

Паркира автомобила и излезе. Това, от което се нуждаеше сега, беше да запази контрол, а не да избухне в гняв. Изправи вдлъбнатата си кофа и прибра разпилените торби вътре, после притисна изкривения капак отгоре. Върна кофата на съседа си в изправено положение, събра боклука (той не беше изобщо толкова спретнат с боклука си, колкото нея, но какво може да се очаква от пияница) и се запъти надолу по улицата, за да вземе капака.

Беше се прекатурил до бордюра пред следващата къща по-надолу. Когато се навеждаше, за да го вдигне, чу мрежеста врата да се затръшва зад нея.

Добре, беше получила това, което иска: невнимателният кретен беше буден.

– Какво, по дяволите, правиш? – изрева той. Изглеждаше страховито, в долнище на пижама и скъсана, мръсна тениска, и мрачно изражение на небръснатото си лице.

Тя се обърна и се запъти обратно към занемарените контейнери и затръшна капака върху неговата кофа.

– Прибирам боклука ви – отвърна рязко Джейн.

Очите му бълваха огън. В действителност бяха точно толкова кръвясали, колкото обикновено, но ефектът беше същия.

– Какво точно против имаш да ме оставиш да спя? Ти си най-шумната проклета жена, която съм виждал...

Несправедливостта в ситуацията накара Джейн да забрави, че малко я плашеше. Тя закрочи наперено към

него, доволна че беше сложила обувки с пет сантиметрови токчета, които я повдигаха, така че беше на едно ниво с неговата... брадичка. Почти. И какво като беше едър? Тя беше бясна, а това биеше едрата физика през всеки ден от седмицата.

– Аз съм шумна? – процеди през стиснати зъби. Беше трудно да говори със стиснатата челюст, но опита. – Аз съм шумна? – повтори тя и го мушна с пръст. Не искаше в действителност да го докосва, защото тениската му беше скъсана и изцапана с... нещо. – Не аз съм тази, която събуди целия квартал в три часа сутринта с това парче боклук, на което викаш кола. Купи си заглушител, за Бога! Не аз съм тази, която затръшна вратата на колата си веднъж, мрежата пред входната врата три пъти – какво, забрави си бутилката и трябваше да се връщаш? – и остави лампата над вратата включена, така че да свети в спалнята ми и да ми пречи да заспя.

Той отвори уста, за да я нападне в отговор, но Джейн не беше приключила.

– Освен това е много по-разумно да очакваш хората да спят в три часа сутринта, отколкото в два следобед, или – тя погледна часовника си – седем и двадесет и три сутринта. – Страхотно, беше закъсняла. – Така че изчезни, приятелче! Върви да пропълзиш обратно в бутилката си. Ако пиеш достатъчно, ще проспиеш всичко.

Той отново отвори уста. Джейн се самозабрави и го смушка. Ох, гадост. Сега трябваше да дезинфекцира пръста си.

– Ще купя нов контейнер утре, така че млъкни. И ако направиш нещо, за да нараниш котката на майка ми, ще те разчлени парче по парче. Ще повредя ДНК-то ти така, че никога да не могат да го възпроизведат, което вероятно ще бъде добре за света. – Тя прокара

унищожителен поглед по разкъсаните му, мръсни дрехи и неизбръснатата челюст. – Разбра ли ме?

Той кимна.

Джейн пое дълбоко дъх, дърпайки спирачката на избухливостта си.

– Добре. Всичко е наред тогава. Проклятие, накара ме да ругая; а аз се опитвам да не го правя.

Мъжът ѝ отправи странен поглед.

– Аха, наистина трябва да внимаваш с това проклето ругаене.

Тя отметна косата от лицето си и се опита да си спомни дали се беше сресала тази сутрин.

– Закъснявам – каза му. – Не съм спала, не съм закусувала и не съм пила кафе. По-добре да тръгвам преди да съм те наранила.

Той кимна.

– Това е добра идея. Много ще ми е неприятно да те арестувам.

Тя погледна към него, отстъпвайки назад.

– Какво?

– Аз съм ченге – отвърна мъжът и се обърна, за да влезе обратно в къщата си.

Джейн гледаше след него шокирана. Ченге?

– По дяволите – изруга младата жена.